

hvis han viser sig. Net, skulde vi kunne gaae den Vej, som vi maae gaae, skulde dette lykkes os, saa skulde vi af det Foederative redeligt beholde saa Meget, som vi kunne, men ligesaa redeligt beholde af Statsmagten det, som er nødvendigt, for at Heelheden kan finde sin Afspælling og Afspørgning der i. Dersom vi følge det Forslag, hvortil det ærede Medlem har knyttet sit Navn, saa indeholdes deri en Erubsel fra Overmagtens Side, som strammer de Svagere tilbage; de see ingen Sikkerhed i den foederative Deel af Forbindelsen. Hvad der skal træffe dem til, det er Følelsen af den Sikkerhed, som de faae derved, at vi give dem Net til at være Herrer over deres Eget, og at vi ikke frygte dette Herredømme. Derimod lægges der ikke saamegen Vægt paa Fællesmagten, og det ærede Medlem selv har gjort opmærksom paa, at det i dette Sted ikke er muligt for os at dømme om de forskjellige Institutioners Værd i saa Henseende; jeg taler her navnlig om den, som er den vigtigste af dem, og som det ærede Medlem vistnok selv vil betragte som den vigtigste, nemlig Rigsretten, fordi vi ikke vide, hvilket constitutionelt Grundlag denne Domsmagt kommer til at staae paa, og, saalænge vi ikke vide det, som det ærede Medlem selv har beklaget, saalænge kunne vi heller ikke tænke os et saa vigtigt Anliggende, som det foreslaaede, overdraget i dens Haand; saa siger det ærede Medlem: til hvem skal det da overdrages? saa siger jeg, at det maa blive ved at ligge i Statsmagtens Haand og i enhver af de forskjellige Landsdeles egen Dygtighed til paa lovlig Maade at værne om deres egne Rettigheder. Naar det ærede Medlem senere har sagt, at der vilde være Banskelligheder ved Inddrivelsen af Skatter, saa troer jeg, at Banskelligheden kom frem for ham, netop fordi han tænkte sig det som en „Skat“. Den Banskellighed, som ligger deri, at en af Landsdelene modsætter sig at betale den Deel af sit Bidrag til Fællesudgifterne, som bliver paalagt til Fællesstatens berettigede Beslutning, den Modstand kan det ærede Medlem ikke komme til at overvinde paa anden Maade end først ved Underhandlinger og

saa ved Magt. Deri, at Fællesstaten har erkjendt det for Net, ligger Loven og Dømmen; det er derved afgjort, og Modstand er aldeles uberettiget. Den Forsatning, som vi have, og vor Finantslov vise os allerede, hvorledes dette Forhold stiller sig. Finantsloven viser os, at vort hele gjenfaldige Regnskab skal opgjøres saaledes, at, naar de fælles Indtægter ere dragne fra de fælles Udgifter, og der da af de fælles Udgifter er Noget tilovers, som paa denne Maade ikke er dækket, saa skal det Overflydende deles efter den Matriful, der hidtil og foreløbigen er fastsat til $\frac{3}{5}$ og $\frac{2}{5}$, $\frac{29}{40}$ og $\frac{17}{40}$, — jeg troer, at det er saaledes, — og da er der ingen Tvivlsmaal om, at enhver af Landsdelene skal tilveiebringe sin Andeel inden den Tidsfrist, som ved Loven er bestemt. Modstand her er Modstand mod en Lov; der behøves ingen ny Kjendelse for at tilveiebringe Execution, og dersom det ærede Medlem troer, at der heri er noget Nyt, saa vil jeg vise ham tilbage til Schweiz, og til Holland tildeels endnu, men mere i tidligere Tid; jeg vil vise ham hen til Nordamerika (H. Hage: Nei!). Ja, dersom de nordamerikanske Provindser eller Stater — thi man kan kalde dem begge Dele — ikke tilveiebringe det, som de efter deres Forpligtelse skulle tilveiebringe til det fælles Formaal, saa er der Executioneret, og jeg vil vise hen til et langt løsere sammenhængende Statshele, hvori vi participere, desværre for os, efter min Anskuelse, mere end ønskeligt er, nemlig det tydske Forbund. Der er det ligeledes klart, at, dersom enhver Landsdeel ikke tilveiebringer det i behørig Tid, som det efter Forbundsindretningen paaligger den at tilveiebringe, saa skal der bruges Execution; det er saaledes et aldeles simpelt Forhold, som slet ingen Banskellighed medfører. Det vil medføre Banskellighed, hvis vi overgive til Fællesstaten nogen Beskatningsret af directe Natur, nogen Paaligning af directe Skat; men, saalænge vi blive staaende ved kun at overgive til Fællesstaten som umiddelbar Indtægt alle de Indtægter, som man ikke kan paavise, af hvilken Person eller hvor de tilveiebringes, men derimod lader blive ved enhver enkelt Landsdeel Tilveiebringelsen af alle de Midler,